

เทศน์เช้า วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วเผยแผ่ธรรมๆ ใจ การเผยแผ่ เวลาธรรมทูตไปลาหลวงตาใจ ท่านบอกว่าเอากิเลสเผยแผ่หรือเอาธรรมเผยแผ่ เวลาเราเผยแผ่ธรรมๆ เผยแผ่ธรรมธรรมคือสัจจะคือความจริง แต่ถ้าพูดเพื่อตัวตน เพื่อของเรา พูดเพื่อเรา เห็นไหม เวลาเทศน์แสดงธรรม ไม่ลำเอียงเพราะรัก ไม่ลำเอียงเพราะชัง ไม่ลำเอียงว่าพวกเราพวกเขา ไม่ลำเอียงเพราะจะล้างกระเป๋ใครทั้งสิ้น เวลาแสดงธรรมๆ ก็แสดงสัจธรรมในหัวใจนี้ ถ้าสัจธรรมในหัวใจนี้ เวลาคนเกิดมา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเรื่องอริยสัจ เรื่องสัจจะเรื่องความจริง แต่ของเรา เราเป็นฆราวาส เราเป็นคฤหัสถ์ เราเป็นคฤหัสถ์ขึ้นมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ให้อนุปฺพุทฺทิกถา ให้รู้จักเสียสละทานก่อน ถ้ารู้จักเสียสละทานการทำทานคือทำคุณงามความดี ถ้าทำคุณงามความดีแล้วได้ผลของมัน ทำดีต้องได้ดี ทำดีได้ดี ถ้าคนทำด้วยความศรัทธาความเชื่อ ถ้าเขาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เขาจะไปเกิดบนสวรรค์ ถ้าเกิดบนสวรรค์ ให้ถือเนกขัมมะ เนกขัมมะคือถือพรหมจรรย์ ถ้าถือพรหมจรรย์ จิตเขาควรแก่การทำงานแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงทางอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

แต่ของเราตอนนี้เราบอกเราจะฟังเทศน์อริยสัจ เทศน์อริยสัจ แต่ในหัวใจเรามีแต่ขยะ หัวใจเรามีแต่ขยะ มีแต่ความอยากมั่งอยากมี อยากร่ำอยากรวย อยากดังอยากใหญ่ ความอยากอย่างนั้นอะไรมันจะไปแก้ไขได้ละ มันก็ต้องผ่อนคลาย ต้องถ่ายเทออกก่อน ต้องถ่ายเทความยึดมั่นถือมั่นในหัวใจของเราออกก่อน ถ้ามันถ่ายเทความยึดมั่นในหัวใจเรา ฟังธรรมๆ มันก็เป็นสัจธรรมใจใหม่ ถ้ามันไม่ฟังธรรม คุณิ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมนะ เวลาสมควรแก่ธรรม มีศีล ศีลคือข้อกฎหมาย กฎหมาย ศีลเสมอกากัน เวลาศีลเสมอกากัน กฎหมายบังคับใช้ประชาชนด้วยกันทั้งหมด

นี่ก็เหมือนกัน เรามีศีล เรามีศีล เราถือศีลแล้วศีลคือความปกติของใจ เราอยากจะมีสมาธิ เราอยากจะมีความสุข ความสุขที่แท้จริง ความสุขที่แท้จริงคือเกิดจิตที่สงบ จิตของเรา จิต

ปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ด้วยความมีบอดของมันถึงได้มาเกิดเป็นเรา พอเกิดเป็นเรา ด้วยความมีบอดของมันนะ แต่เพราะมันมีบุญกุศลนะ มันถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ด้วยความมีบอดของมันนะ ถ้ามันไม่มีบุญกุศล มันตกนรกอเวจี มันเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เกิดต่างๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยพระโพธิสัตว์ มาเกิดเป็นลิง เกิดเป็นกวาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์เกิดเป็นหัวหน้า หัวหน้าเป็นผู้ที่จุนเจือดูแลรักษาเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมี อำนาจวาสนาบารมีเพื่ออะไร เพื่อพระโพธิสัตว์ๆ สิ่งที่ยืนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าเราทำบุญกุศลของเรา ถ้าเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ขอให้เกิดโดยไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป การเกิดเป็นมนุษย์มันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน มันก็มีกฎหมายคุ้มครองเรานะ เวลาเกิดเป็นสัตว์ เวลาสัตว์มันอยู่ในป่าในเขา มันจะกินอาหารสักมือหนึ่ง มันต้องคอยระวังชีวิตของมันนะ มันต้องเอาชีวิตของมันแลกมาเพื่อ ๑ อิ่มนะ ของเรา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์มีกฎหมายคุ้มครองเรานะ เขาไม่ให้เบียดเบียนกัน เราเป็นมนุษย์โดยรัฐธรรมนูญ ความเสมอภาคของความเป็นมนุษย์ไง ถ้าความเสมอภาคของความเป็นมนุษย์ สิ่งทีเวลาบัญญัติเป็นกฎหมายก็เพื่อความเสมอภาค แต่เวลาทะเลาะตีความทะเลาะกันมันก็ถือว่าใครกำปั้นใหญ่ ใครกำปั้นใหญ่มันก็จะเบียดเบียนเขา รังแกเขา

ความรังแกเขาๆ รังแกแล้วยังความชอบธรรมอีกนะ พอรังแกเขาแล้วรังแกด้วยความถูกต้อง มันจะรังแกเขามันยังว่าความถูกต้อง มันถูกต้องมาจากไหน ถูกต้องมาจากความมักมากในใจของเอ็งนั่นนะ มันยังมีความถูกต้องที่ไหน ความรังแกกันนะ มันมีแต่ความผิดทั้งนั่นนะ

แต่ผู้ที่มีอำนาจวาสนาบารมีเขาเจือจาน เห็นคนทุกข์คนยากคนจน เขาช่วยเหลือเจือจานช่วยเหลือเจือจานด้วยน้ำใสใจจริงนะ เขาไม่ได้ช่วยเหลือเจือจานด้วยผลตอบแทน เขาช่วยเหลือเจือจานด้วยความเป็นจริงใจ ถ้าความเป็นจริงอันนี้มันเกิดขึ้นมา มันจะเป็นประโยชน์ตรงนั้นนะ เป็นประโยชน์กับใคร เป็นประโยชน์กับผู้ให้

ไอ้ผู้รับมันก็รับ เกิดมาด้วยความต่ำต้อย ความต่ำต้อยความทุกข์ความยากนะ ความทุกข์ความยากในภพชาตินี้แหละ ถ้าภพหน้าต่อไป พระโพธิสัตว์ๆ มาเกิดภพชาติหน้า จะสิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในอนาคตนั่นนะ มันจะต่ำต้อยไปที่ไหน เขาถึงไม่ให้ดูถูกดูแคลนกันไง มันเสมอภาคกันด้วยความเกิดใหม่ ถ้าเสมอภาคด้วยความเกิด เราต้องมีน้ำใจต่อกันไง มาวัดมาวาก็มีน้ำใจต่อกัน มีสิ่งใดเราให้ออกาสต่อกัน เรื่อยานั่นกัน

นี่พูดถึงเวลาความถือศีล ธรรมะต้องคุ้มครองๆ ถ้าใครถือศีล กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม หอมทวนลมณะ ความดีมันคุ้มครอง คุณดี บังคับด้วยกฎหมาย กฎหมายคุ้มครองดูแลเรา คุณดี เวลาคนเขา หน่วยราชการ เวลาเขาออกลาดตระเวน เขาต้องมีเสื้อเกราะๆ เสื้อเกราะมันคุ้มครองนะ คุ้มครองก็อย่างหนึ่งใช่ไหม ไ้อ้พวกที่เวลาเขาวางระเบิด เขาไปปลดชนวน เขาต้องมีชุดของเขา คุ้มครองๆ นี่ไง ชุดมันป้องกันๆ ชุดป้องกัน ความป้องกันอย่างนั้นนะ นี่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมๆ ใครจะมีสติมีปัญญา มันมีสติปัญญาคุ้มครองหัวใจของเราใช่ไหม คุ้มครองหัวใจของเรา

เวลาชีวิตของเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สิ่งที่มีชีวิตอยู่นี้ เราต้องเผชิญกับสิ่งใดบ้าง โลกธรรม ๘ ในสังกมในปัจจุบันนี้มองหน้าก็ไม่ได้ สิ่งใดก็ไม่ได้ ไม่ได้ทั้งนั้น เขาหาเรื่องตลอด เรามีสติมีปัญญาป้องกันหัวใจของเรา นี่ชุดคุ้มครองๆ คุ้มครองหัวใจของเราไง ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม แล้วผู้ที่มีสติมีปัญญาขึ้นมาเขารักษาหัวใจของเขา ถ้ารักษาหัวใจของเขา สิ่งที่อยู่ในภายในไม่ยุบไม่ยวบ ภายในไม่วิตกกังวลใดๆ ทั้งสิ้น ภายในๆ ของเรา ถ้าภายในของเรามันสติสัมปชัญญะเดินไปไหนด้วยสติปัญญาของเรา เราทำสิ่งใดไม่ให้ขาดตกบกพร่อง แล้วคนอื่นเขาก็ไม่ย่ำยีตีแหกหัวใจของเรา ไม่เข้ามาระราน

คำว่า “ระราน” ระราน ถ้าเจอหน้าก็ขอโทษ ขอโทษนะ ถ้าเขาเข้าใจผิดก็ขอโทษเสีย เพราะมันผลของกรรมๆ ไร ถ้าผลของกรรม เราบอกว่าเราทำคุณงามความดีต้องมีความดีตลอด คนขับรถ คุณดี คนขับรถอยู่เลนนี้มันข้ามมาชนเอาเลยนะ มันไม่รู้เห็นรู้ได้ อยู่ดีๆ มันพุ่งมาชนเราเลย มันเป็นเพราะอะไรละ มันมีเหตุมีผลของมันทั้งนั้นนะ เวลาทางโลกบอกว่าอุบัติเหตุ ใช่มันเป็นอุบัติเหตุ แต่ทำไมอุบัติเหตุต้องมาชนคันเราละ ข้างหน้ารถเป็นรื้อๆ คันไม่เห็นมันชนข้างหลังมาอีกเป็นรื้อๆ คันก็ไม่ชน ทำไมต้องมาชนเราพอดีเลย ถ้าพูดอย่างนี้ปั๊บ ทุกคนมันก็ต่ำต้อยใจ “อ้อ! เรามีกรรม เราประสบอุบัติเหตุแล้วเรายังมีความชั่วอีก”

อุบัติเหตุเป็นอุบัติเหตุ กรรมคืออินโดย มันมาจากภพชาติใดก็แล้วแต่ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนนะ “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงการประมาทเดินเลื้อในชีวิตนะ ในชีวิตเรา เราจะไม่ประมาทเดินเลื้อสิ่งใด ขับรถขับรถเราก็ระมัดระวังของเรา มันพุ่งมา เราก็หักพวงมาลัยหลบ ชับ! เพราะอะไร เพราะว่าเรามีสติ เห็นไหม มันมีเกราะคุ้มครองดูแล ถ้าเราไม่ประมาทเสียอย่างหนึ่ง

คนเราใช้ชีวิตด้วยความประมาท ไม่คุ้มครองดูแลในหัวใจของตน ไม่คุ้มครองดูแลในหัวใจของตนเพราะอะไร มโนกรรม มโนกรรมไม่คิดเบียดเบียน ไม่คิดเอาของใคร ไม่คิดสิ่งใดทั้งสิ้น คิดแต่ความสะอาดบริสุทธิ์ในหัวใจ มันเกิดมาจากที่นั่นนะ ถ้ามันไม่มีเจตนาจะทำเขา ไม่มีเจตนาจะระรานใคร มันจะไประรานใคร มันเจตนามาตั้งแต่หัวใจนะ มันใหญ่มันโต มันยิ่งใหญ่ มันเหยียบย่ำเขามาแต่ความคิดก่อนใจ พอเหยียบย่ำความคิดแล้วมันก็มีการกระทำมาข้างนอกนั่นแหละ ลองข้างในมันไม่คิดมันจะทำอย่างนั้นไหม ถ้าข้างในมันไม่คิด เห็นไหม ตาเป็นหน้าต่างของใจ หัวใจมันคิดของมันอย่างนั้นใจ

แล้วถ้ามันมีเกาะคุ้มครองดูแล ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เรามีสติมีปัญญารักษาคุ้มครองดูแลหัวใจของเราละ มันคิดแต่กรรมดีนะ มโนกรรมๆ คุณี เวลาครูบาอาจารย์ของเรา สิ้นสุดแห่งทุกข์ วิหารธรรมๆ ทำสิ่งใดไม่ได้เลย ทำสิ่งใดที่เป็นผลเสีย เวลาหลวงตาท่านพูด เวลาจะคิดขึ้นมาเหมือนกับแบกท่อนซุง นี่มันเสวยใจ ธรรมดาๆ มันอยู่ของมัน โดยวิมุตติสุข อยู่ของมันด้วยความสุขสงบระงับ มีความสุขมาก แต่เวลาจะคิด เวลาจะบริหารจัดการมันต้องคิด เวลาต้องคิดนี่เขาเรียกเสวย เสวยคือว่าความคิดจะเกิดขึ้นจากจิตดวงนั้น ความคิดจะเกิดบนธรรมดาๆ นั้น ท่านบอกว่าเหมือนกับต้องไปห้ามท่อนซุงเลยละ ห้ามท่อนซุง ความคิดจะเกิดขึ้นเหมือนเราต้องไปแบกท่อนซุง

เราจะแบกท่อนซุง ท่อนซุงมันหนักขนาดไหน พอเราจะคิดมันมีสติปัญญาขนาดนั้นนะ แล้วถ้ามันจะไปคิดชั่ว มันจะไปคิดทำความผิด มันจะทำไหม มโนกรรมๆ ใจ นี่ใจ เวลาผู้ที่สิ้นกิเลสๆ เป็นสติวินัย จะคิดจะอะไร โอ้อโฮ! มันเรื่องยุ่งยาก ลำบาก แบกท่อนซุงนะ ไม่คิดดีกว่าสบาย โอ้เรามันคิดไม่ได้หรอก มันกระทั้งอยู่นั้นนะ นี่มโนกรรมๆ ใจ

นี่พูดถึงว่าเวลาที่สิ้นกิเลสทำไมมันสะอาดบริสุทธิ์ล่ะ หลวงตาท่านพูดเอง เวลาจะคิดที่หนึ่งเหมือนแบกท่อนซุง มันต้องคิดขึ้นมา มโนกรรมๆ ใจ โดยธรรมชาติของคนมันคิดโดยธรรมชาติ มันไหลพรดๆ เลย ความคิดเร็วกว่าแสง ความคิดที่มันเกิดมามันเจอไปด้วยสมุทัย มันเจอไปด้วยค้นหาความทะยานอยาก มันเจอไปด้วยจิตนิสัย นี่ใจ มันมักมากอยากใหญ่ อยากดัง อยากใหญ่ อยากทำลายคน มันคิดมาแต่นั้น ถ้ามันไม่มีเจตนา ไม่มีความคิด มันทำออกมาได้อย่างไร คนตายเท่านั้นนะที่จะทำอะไรไม่ได้ นี่ใจ เวลามันคิด การกระทำมันมาจากใจทั้งนั้นนะ มันมาจากใจ มันมาจากอวิชา มันมาจากค้นหาความทะยานอยาก นี่ใจ มันไม่มีสติไม่มีปัญญาคุ้มครอง

ผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มันคุ้มครองดูแลตั้งแต่หัวใจนั้น ถ้ามันคุ้มครองดูแลตั้งแต่หัวใจนั้น แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นไปเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป เวลาพิจารณาไป สักกายทิฎฐิ วิจิกิจฉา สิ้นพหตปรามาส มันชำระล้าง มันชำระอกมันคาย มันเป็นชั้นๆ ขึ้นไป นั่นอกุปปธรรมๆ อันนั้นยิ่งใหญ่ นะ อันนั้นคุ้มครองจริงเลย ไม่สิ้นพหตปรามาส ไม่ลุ่มไม่คล้ำ มันจริงมันจังนะ มันจริงมันจังในหัวใจดวงนั้น มันเป็นความจริงในใจดวงนั้น

แล้วใจดวงนั้น คำว่า “ใจดวงนั้น” ใจดวงนั้นคืออะไร ก็คือหัวใจเรานี้ไง หัวใจของเราที่มันพุ่งมันช่าน หัวใจของเราที่มันทุกข์มันยากอยู่ที่นี่ ความทุกข์ความยาก ใครๆ ก็รับรู้ได้ใช่ไหม เวลา มีสติมีปัญหา กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันก็สดชื่นแจ่มใส “อ้อ! ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นเช่นนี้เอง ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นเช่นนี้เอง”...เอ็งจามา เอ็งศึกษา มา มันยังไม่เกิดเป็นของเอ็งเลย

ถ้าเกิดเป็นของเอ็ง มีคำบริกรรมขึ้นมา จิตมันสงบเข้ามา นั่นแหละตัวจริง ไอ้ที่เราจามันได้แต่ชื่อ ชื่อ นาย ก นาย ข นาย ง มันมีแต่ชื่อทั้งนั้นนะ มันไม่มีคุณสมบัติจริง ถ้าเป็นคุณสมบัติจริง มันเกิดในหัวใจของเรา ถ้ามันเกิดในหัวใจของเรานะ นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ว่า “อานนท์ เธอบอกเขาเถนะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด” คนที่ปฏิบัติ คนที่เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา คนที่ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มันจะรักษาหัวใจของเขา นั่นนะคุณสมบัติของพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนลงที่นั่น พระพุทธศาสนา สอนลงที่หัวใจของสัตว์โลก หลวงตาท่านไปไหนท่านไปเอาหัวใจคนๆ แค่นี้ได้เห็นองค์ท่าน ได้เห็นสมณะก็เป็นมงคลชีวิตแล้ว แล้วคำเทศน์คำสอนของท่านชักนำเราขึ้นมา ไปเอาหัวใจคนๆ แล้วหัวใจคนมันก้าวเดินใหม่ หัวใจคนมันขยับใหม่ หัวใจคนมันได้เคลื่อนไหวใหม่ ถ้าหัวใจมันเคลื่อนไหว นั่นไง พุทธะ พุทธะคือธาตุรู้ นั่นนะมันได้เคลื่อนไหว ใจ มันจะรักษาตัวมันเองใจ

เวลาคนเข้าไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ไปที่เกิด ที่ตรัสรู้ ที่แสดงธรรม ที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วชื่นใจๆ มันก็ชื่นใจจริงๆ นั่นแหละ แต่ชื่นใจอย่างนั้นมันเป็นข้างนอกใช่ไหม แต่ถ้าเราพุทธโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ กำหนดลมหายใจเข้าออก เวลามันไปเจอพุทธะ เจอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ดำรงชีพอยู่นะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ความตื่นในหัวใจของเรานะ ศาสนาสำคัญตรงนี้นะ ไม่ใช่ไว้ควาสวยงาม ไม่ใช่ไว้พระรูปหล่อ ไม่ใช่ไว้พระอ้อชะระอ้อละอะ ไม่ใช่

มันพุทธะอยู่ในหัวใจเรานั้นนะ พุทธะคือความรู้สึกเรานี้แหละ แล้วถ้าพุทธะนี้มันเกิดขึ้นมา พระพุทธศาสนานี้ไง อุดตา หิ อุดตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งคนไง หัวใจของเรา เราเป็นผู้รักษา หัวใจของเราเป็นผู้บิภบาน หัวใจของเราเป็นผู้แจ่มแจ้ง นี่ไง ถ้าประพฤติปฏิบัติไปมันจะมีสัจจะความจริงอย่างนี้ไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ในสมัยพุทธกาล สิ่งที่จะปลูกสร้างขึ้นมา สิ่งที่จะสร้างเขตวันต่างๆ เพราะอะไร เพราะพวกกษัตริย์ พราหมณ์ แพทย์ ศูทร เขาสร้างสมขึ้นมา นี่ก็เหมือนกัน พระพุทธศาสนามารุ่งเรืองในประเทศไทย ประเทศไทยมันก็มีแต่ศาสนาวัตถุ ศาสนาพิธี ศาสนนบุคคล

แล้วศาสนธรรม ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพวกเราๆ พระพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร พระพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร แล้วเราเป็นชาวพุทธๆ ที่เรากราบไหว้กัน เรากราบไหว้เรื่องอะไร เวลาทำบุญกุศล เจตนาจากหัวใจที่มันทำออกมา ผลของมันเป็นทิพย์สมบัติๆ มันย้อนกลับมาที่ใจของเรา ใครทำใครได้ ใครทำสิ่งใดได้อย่างนั้น ใครเสียสละทานก็ได้บุญกุศล ใครนั่งสมาธิภาวนามันก็ได้ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญาที่บริหารจัดการถูกต้องชอบธรรม ถูกต้องชอบธรรม มันจะไปประหัดประหารกิเลส

กิเลสคืออะไร คือพิษใจไง กิเลสคือพิษในหัวใจ กิเลสคือสิ่งที่ทำให้เราทุกข์เรายาก กิเลสที่ทำให้เราเกิดมา กิเลสที่ทำให้เราเสียใจ น้อยใจ ร้องไห้ กิเลสที่มันทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจนี้ นี่ศีล สมาธิ ปัญญาจะไปกำจัดมัน คนเป็นโรคเขาก็อยากหายจากโรค ใอันนี้ก็เหมือนกัน มันมีกิเลส ตัณหาความทะยานอยากในหัวใจเรา ไม่ต้องการธรรมโอสถเข้าไปบำบัดมันบ้างเลยหรือ

หลวงตาท่านพูดอีกแหละ หัวใจนี้เรียกร็องคนช่วยเหลือ หัวใจนี้เรียกร็องคนช่วยเหลือ แล้วจะคนช่วยเหลือมันก็ต้องคือหัวใจดวงนั้นที่จะช่วยเหลือตัวมันเอง ถ้าช่วยเหลือตัวมันเองเพราะมันมีสติมีปัญญา มันแจ่มแจ้งขึ้นมาในใจนั้น ถ้ามีสติปัญญาแจ่มแจ้งขึ้นมาในใจนั้น มันถึงมีการกระทำ การกระทำอันนั้น ถ้ากำหนดพุทโธมันก็เป็นพุทธานุสติ ถ้ากำหนดลมหายใจก็เป็นอานาปานสติ ถ้ามันใช้ปัญญาอบรมสมาธิมันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ

แล้วถ้ามันศีล สมาธิ แล้วมันเกิดปัญญาขึ้นมา มันจะเป็นภาวนามยปัญญา มันเกิดที่ไหนละ มันก็เกิดที่ในหัวใจดวงที่ประพฤติปฏิบัติมันนะ มันเกิดบนหัวใจที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันนะ มันเกิดบนหัวใจที่มันเข้มแข็งขึ้นมามันนะ ถ้ามันเข้มแข็งขึ้นมา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็น

ตลาคต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจของเราเป็นผู้ประหัดประหารกิเลสในใจดวงนั้นเสียเอง แล้วมันแจ่มแจ้งขึ้นมาในใจดวงนั้นเสียเอง นั่นนะเป็นสัจธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบธรรมอันนี้ไง

เราเป็นชาวพุทธนะ พระพุทธศาสนาจะเจริญงอกงามขึ้นมาเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเราพยายามชวนชวายประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนในใจของท่านมีคุณธรรม ธรรมอันนี้ๆ เรามองเรื่องอะไรกัน มองธรรมที่หลวงตาสอน ธรรมคืออะไร ธรรมคือเหตุและผล เหตุและผล แล้วเอ็งวินิจฉัยกันแล้ว ความถูกต้องชอบธรรมอันนั้นคือธรรม

เริ่มตั้งแต่เด็กๆ เด็กทำคุณงามความดีนั้นเขาก็ชอบธรรมของเขา ผู้ใหญ่ทำคุณงามความดีเขาก็ชอบธรรมของผู้ใหญ่ คนเราเป็นฆราวาส เขาก็ชอบธรรมของฆราวาส ภิกษุ นักปฏิบัติขึ้นมา ก็ต้องเป็นความชอบธรรมในใจ ในมรรคในผลในหัวใจนั้น พระต้องทรงศีลทรงธรรม พระทรงศีลทรงธรรมขึ้นมาเป็นเนื่อนาบุญของโลก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะออกประพฤติปฏิบัติ พระเจ้าพิมพิสารบอกถ้าปฏิบัติได้แล้วให้มาสอนด้วย ให้มาสอนด้วยไง

ครูบาอาจารย์ของเราเหมือนกัน บิณฑบาตจากชาวบ้านชาวเมืองเขาเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพเสร็จแล้วได้มีคุณธรรมในหัวใจขึ้นมาแล้วเป็นบุญกุศลของเขา ได้เห็นสมณะที่เป็นความจริงขึ้นมา แล้วสิ่งที่เป็นจริงๆ ขึ้นมา อบรมสั่งสอนกัน ตรวจสอบกันไง ระหว่างฆราวาสกับบริษัท ๔ บริษัท ๔ อยู่ด้วยกันเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ไว้ให้เป็นสมบัติของชาวพุทธ แล้วชาวพุทธขึ้นมา ใครมีความสามารถ มีความพยายามแสวงหาให้มันเกิดขึ้นมาเป็นสัจจะเป็นความจริงของเรา มันสดๆ ร้อนๆ ธรรมะสดๆ ร้อนๆ เจ็บไข้ได้ป่วย เวลาทุกข์มันทุกข์สดๆ ร้อนๆ แล้วมันดับลง มันว่าง มันมีความเว้งว่าง มันมีความสุขสดๆ ร้อนๆ ของมันยังอุ่นๆ อยู่เลย ถ้าเราทำของเราขึ้นมา

ไม่ใช่ปล่อยให้ของมันแห้งแล้งแล้วมันจับต้องสิ่งใดไม่ได้ แล้วก็บ่นทุกข์บ่นยากกันไง “ทำบุญไม่ได้บุญ ทำอะไรก็ไม่ได้อะไรเลย”...ได้ ถ้ามีสติมีปัญญา มีสติปัญญาก็มีกรอบ มีชุดคุ้มครอง มีสติปัญญารักษาหัวใจ ทำหัวใจให้เราเข้มแข็งขึ้นมา แล้วรสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง โลกที่เขามีความเป็นอยู่กันอยู่ที่นี่ ธรรมะเหนือทั้งนั้นเลย ไม่เหนืออย่างนั้นองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาไม่ได้ ไม่เหน้อย่างนั้นครูบาอาจารย์ของเราอยู่ป่าอยู่เขาจะมีความสุขไม่ได้ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าในเขามีแต่วิมุตติสุข เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ฟังธรรมตลอด ทำไมมีความสุขได้ขนาดนั้น ไอ้เราหาความสุขกันทั้งปีไม่เคยเจอเลย มีแต่เหน้อยเปล่า

ถ้าเอาความสุขๆ เอาหัวใจอันนี้ไง ถ้าหัวใจอันนี้ นี่ไง นี่พระพุทธศาสนาสอนลงที่นี้ ให้มีความสำคัญที่ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีคุณค่า เอวัง